

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

3.Bf.107/2013/8. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, **2014. január 29.** napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t:

A szemérem elleni erőszak büntette és más bűncselekmények miatt **a vádlott** ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2013. év január hó 30. napján kelt 31.B.1712/2010/48. számú ítéletét **megváltoztatja.**

A vádlott cselekményeit a 2012. évi C. törvény 197. § (1) bekezdés a.), (3) bekezdés b.) és (4) bekezdés a.) pontjába ütköző szexuális erőszak büntettének és 2 rb. a Btk. 208. § (1) bekezdésébe ütköző kiskorú veszélyeztetése büntettének **minősíti.**

A 2012. évi C. törvény 164. § (1) bekezdésébe ütköző, de a (2) bekezdés szerint minősülő folytatólagosan elkövetett testi sértés büntettének kísérlete alól tekinti felmentettnek.

1 rb. 2012. évi C. törvény 164. § (1) bekezdésébe ütköző de a (4) bekezdés b.) pontja szerint minősülő folytatólagosan elkövetett testi sértés büntette miatti felmentő rendelkezést mellőzi.

A szabadságvesztés kétharmad részének letöltése után feltételes szabadságra bocsátható.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt is a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

Fővárosi Törvényszék a 2013. január 30. napján kelt 31.B.1712/2010/48. számú ítéletében a vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 198. § (1) bekezdésébe ütköző és (2) bekezdés b) pontja szerint minősülő folytatólagosan elkövetett szemérem elleni erőszak büntetében és 2 rb. a Btk. 195. § (1) bekezdésébe ütköző kiskorú veszélyeztetésének büntetében. Ezért halmazati büntetésül 8 év fegyházbüntetésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte, melybe beszámította a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt és kötelezte az eljárás során felmerült 370.484,- forint bűnügyi költség megfizetésére. Ellenben 1 rb. a Btk. 170. § (1) bekezdésébe ütköző, a (3) bekezdés II. fordulója szerint minősülő folytatólagosan elkövetett testi sértés büntette és 1 rb. a Btk. 170. § (1) bekezdésébe ütköző, a (2) bekezdés szerint minősülő folytatólagosan elkövetett testi sértés büntetének kísérlete miatt emelt vád alól felmentette.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész a felmentő rendelkezések miatt, e cselekmények tekintetében is elítélésért, A vádlott és védője felmentésért jelentettek be fellebbezést. A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.66/2011/14. számú átiratában az ügyészi jogorvoslatot fenntartotta. Felhívta a figyelmet arra, hogy a vádlott maga sem vitatta tanú 1. több alkalommal történő bántalmazását. Elismerte, hogy ököllel megütötte a sértettet, majd a földre kerülő és védekezésül összegömbölyödő sértettbe többszörösen belerúgott. Ugyancsak nem vitatta a gyermekkorú és védekezésre képtelen sértett több alkalommal való pofonütését és fülének megcsavarását. A vádlottnak e cselekményei megvalósítják mindazokat a bűncselekményeket, melyek alól az elsőfokú bíróság őt felmentette. Indítványozta ezért az ezekben történő bűnösség kimondását, egyebekben - mivel az enyhítés nem indokolt - a Fővárosi Törvényszék ítéletének helybenhagyását.

A vádlott írásbeli beadványában kérte „szülői felügyeleti jogának visszakapását”. Hivatkozott a Családjogi törvény (Csjt.) ide vonatkozó szakaszaira, s kérte, hogy a továbbiakban ne büntessék őt a szülői felügyeleti jog megvonásával.

Második beadványában a volt feleségének a felelősségére hivatkozott, abban a tekintetben, hogy ő is tehet a családi életük tönkremeneteléről: a felesége szülés után depressziós volt, italozott és ő is bántalmazta mindkét gyermeket. Felhívta a figyelmet arra is, hogy olyan elmondásos szakértői vélemények és tanúvallomások alapján ítélték el, melyek nem fedik a valóságot, „erősen ki vannak színezve”. Felpanaszolta, hogy négy év fogvatartás alatt sok atrocitás érte a büntetés-végrehajtási intézetben, ahol életveszélyes helyzetben van. Véleménye szerint a felesége és sértett hamis vallomást tettek az eljárás során. A terhelő tanúknak lehetőségük volt az összebeszélésre, e tekintetben az elsőfokú eljárást nem tartotta tényfeltárónak. Indítványozta az igazságügyi szakértői vélemény, illetve az erre adott válaszában „tüzetes átnézését”. Kérte, hogy azért ítéljék el, amit beismert, azért viszont ne, amiben nem vallotta magát bűnösnek. Ténykérdés ugyanis, hogy egészséges a szexuális érdeklődése kifejezetten a nőkre korlátozódik. Kérte ezért

az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését, avagy felmentését az ellene emelt vádak alól.

A másodfokú nyilvános ülésen a jogorvoslattal élők a fellebbezésüket fenntartották. Az ügyész az átiratában foglaltakkal egyezően indítványozta a vádlott bűnösségének kimondását folytatólagosan elkövetett testi sértés büntetében és folytatólagosan elkövetett testi sértés büntette kísérletében. Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

A vádlott védője álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás nem megalapozott. A vádlottnak nehéz gyermekkorra volt, mégis normális, egészséges, tisztességes családi környezetet próbált kialakítani: dolgozott, a pénzt hazaadta. Véleménye szerint tanú 1. kényszerítették a pedagógusok, hogy tegye meg a megfelelő lépéseket a vádlottal szemben. Pusztán a szakértői vélemény alapján nem volt megállapítható az a tényállás, melyet az elsőfokú bíróság rögzített. Elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és új eljárás lefolytatására utasítását, másodlagosan a vádlott felmentését indítványozta.

A vádlott felszólalásában nyilatkozott személyi körülményeire: letartóztatását megelőzően alkalmi munkás volt, még korábban biztonsági őrként dolgozott; nyilatkozata szerint 14 éves korában volt büntetve, lopás miatt próbára bocsátásra ítélték. Testfelépítésével kapcsolatosan elmondta, hogy 185 cm magas, mintegy 90 kg. Érdemi felszólalásában az ártatlanságát hangoztatta. Elismerte, hogy bántalmazta feleségét és sértett az azonban „nem állat módjára”. Az ellene emelt vádak hamisnak, rosszindulatúnak értékelte, sajnálatát fejezte ki a történetek miatt, és kinyilvánította, hogy szabadulását követően anyagilag szeretné támogatni a családját. Az ügyben előterjesztett igazságügyi szakértői véleményt valótlannak tartotta, melynek minden egyes mondatát meg tudja cáfolni. Elmondta, hogy nehéz gyermekkorra volt, apja mint fegyverkereskedő 15 évet kapott, részegen rálőtt; a bátyja 10-15 éves korában molesztálta őt, emiatt felnőtt korában is pszichológushoz kellett járnia. Az utolsó szó jogán ártatlanságát hangoztatta.

A másodfokú bíróság a Be.348 § (1) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző eljárással együtt bírálta felül. Megállapította, hogy a Fővárosi Törvényszék az eljárási szabályok betartásával folytatta le az eljárását. Mindazokat a tanúkat, akiket illetett figyelmeztette a mentességi jogára. Az ügy átszignálását követően az ilyen jogosultsággal rendelkező tanúk éltek a vallomás megtagadásának jogosultságával, így tanú 1., sértett 2 -4. sz. tanúknak az eljárás korábbi szakában tett vallomásai sem voltak bizonyítékként figyelembe vehetők. A tényállás megállapításánál jelentőséggel bír, az eseményekről gyermekkorú sértett elmondásából tudomást szerző és érdemi vallomást tévő tanúk meghallgatása is az eljárási szabályoknak megfelelő volt. E meghallgatott személyek vallomását az elsőfokú bíróság az ítélete 4-5. oldalán iratszerűen értékelte. E bizonyítékokat

összevetette az általa kirendelt pszichológus szakértő véleményével (5. oldal utolsó - 6. oldal 1. bekezdés), valamint az okirati és más bizonyítékokkal.

Az elsőfokú bíróság a történeti tényállást túlnyomórészt megalapozottan állapította meg. Az ügy minősítése szempontjából ugyanakkor nem volt mellőzhető a tényállás kiegészítése, pontosítása a következő okokra tekintettel.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok értékelése körében rögzítette az igazságügyi elmeorvos szakértő véleményének a vádlott elmeállapotával kapcsolatos főbb megállapításait. Ennek ugyanakkor nem itt, hanem a vádlott személyi körülményeinél van el nem mellőzhető jelentősége. Ezért az elsőfokú ítélet 6. oldal 4. bekezdésében írtakat ehelyütt rendelte rögzíteni a másodfokú bíróság.

Hasonló ítéletszerkesztési anomáliának tekinthető, hogy a gyermekkorú sértett testalkatának főbb jellemzőit sem a történeti tényállásban, hanem ugyancsak a bizonyítékok értékelésénél a 7. oldal 1. bekezdéséhez szerkesztette az elsőfokú bíróság, melyet ugyancsak tényállásban rendelt rögzíteni a másodfokú bíróság. Ugyanide tartozik a vádlott testmérete is, melyet a másodfokú nyilvános ülésen tett nyilatkozata alapján állapított meg a másodfokú bíróság. Ugyancsak a tényállásra tartozó a vádlott megbetegedésének leírása.

A bűnügyi nyilvántartó adatközlése szerint a vádlott büntetlen előéletű, ám a vádlott az eljárás minden szakában elismerte, hogy korábban büntetőeljárás eredményeként már jogerősen elítélte őt a bíróság. E körülménynek és a sértett ezzel kapcsolatos tudattartalmának ugyancsak a történeti tényállásnál van jelentősége.

Ugyancsak a vádlott és a sértett kapcsolatára jellemző az a szituáció melyet a vádlott akként épített ki, hogy személyétől sértett eleve félt. Az ezzel kapcsolatos helyes megállapításokat a 9. oldal 1. bekezdéséből a történeti tényállásba emelte át a másodfokú bíróság.

A bizonyítékok értékelésénél rögzítette az elsőfokú bíróság tanú 2.-nek a bíróság által egyébként elfogadott azon nyilatkozatát, hogy a sértettet a vádlott rendszeresen szexuálisan zaklatta, és akarata ellenére a kisfiúnak „szopnia kellett” (4. oldal utolsó bekezdés). Ez is olyan elmellőzhetetlen tény, amely később - a cselekmény jogi értékelésénél - fontos szerepet kap.

Helyesen hivatkozott arra az ügyész, hogy a vádlott maga is elismerte tanú1. bántalmazását, ennek azonban még hozzávetőleges időpontja sem volt megállapítható, miként az sem, hogy pontosan ez mi módon történt. Arra sincs adat, hogy e bántalmazás eredményeként a sértett bármilyen sérülést vagy egyáltalán sérülést elszenvedett volna. E nemleges körülmény rögzítése sem volt mellőzhető a történeti tényállásban.

Az elsőfokú bíróság előbbiek szerinti a Be. 351.§ (2) bekezdés b) pontjának II. fordulatába ütköző, a tényállás hiányos megállapításában megnyilvánuló megalapozatlanságát a másodfokú bíróság a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja - az iratok tartalma - alapján a következők szerint orvosolta:

- A vádlott sem a cselekmény elkövetése idején, sem jelenleg nem szenved olyan kóros elmeállapotában, mely beszámítási képességét kizárná, avagy korlátozná. A vádlott vérzékenységekben szenved (nyomozati iratok 731. oldal és 723. oldal).
- A vádlott meg nem állapítható időben büntetve volt, erről nevelt gyermeke a sértett is értesült. A gyermek úgy tudta, hogy a vádlott börtönben is volt.
- A sértett a terhére elkövetett cselekmény idején a koránál fejletlenebb, alacsony növésű, vékony testalkatú fiúcska volt. Ezt követően, több mint két év elteltével is ezt az állapotát rögzítette a törvényszék (elsőfokú ítélet 7. oldal 1. bekezdés 4. mondat).
- A vádlott az átlagnál magasabb testalkatú, mintegy 185 cm magas és a cselekmény elkövetése idején 90 kg-os testsúlyú volt (a vádlott másodfokú nyilvános ülésen tett nyilatkozata).
- Ilyen testfelépítésbeli és a családon belüli pozícióban megnyilvánuló különbségek mellett a vádlott olyan viszonyt alakított ki a sértettel az irányában tanúsított rendszeresen bántalmazó magatartással - mely pofonokban és a fülének megcsipkedésében nyilvánult meg -, hogy a sértett annyira tartott a vádlottól, hogy „elég volt már csak ránéznie” (elsőfokú ítélet 9. oldal 1. bekezdés 1. mondata). Pontosan nem állapítható meg, hogy a vádlott mikor bántalmazta a sértettet, de ez már a 2010. januári cselekményt megelőzően is rendszeresen, kisebb erővel és sérülést nem okozó módon történt.
- Az elsőfokú bíróság által a történeti tényállásban rögzített, a sértett sérelmére elkövetett szexuális cselekményeket a vádlott a sértett akarata ellenére követte el. Sértett azért elégitette ki orálisan a sértettet, mert „szopnia kellett”, a sértett annyira félt a nevelőapjától, hogy nem mert kiabálni (tanú 2. tanúvallomása, nyomozati iratok 433. oldal; elsőfokú ítélet 4. oldal utolsó bekezdés - 5. oldal 1. bekezdés).
- Az elsőfokú ítélet 2. oldal 4. bekezdésében írtakat azzal egészíti ki a másodfokú bíróság, hogy a vádlott meg nem állapítható módon és időben, de kisebb erővel és sérülést nem okozóan bántalmazta feleségét, tanú 1-t.

Egyebekben az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozott, erre figyelemmel az ítélet hatályon kívül helyezésére, avagy a megállapítottaktól gyökeresen eltérő, a vádlott felmentésére vezető ténymegállapításra a másodfokú bíróság nem látott okot. Kétség kívül - ahogyan erre a vádlott és védője is utalt - a tényállás megállapításánál döntő szerepe volt a közvetett tanúk vallomásának, továbbá a pszichológus szakértő véleményének. Utóbbi értékelésénél helyesen hivatkozott az elsőfokú bíróság, hogy a sértettnek a pszichológus előtt tett nyilatkozatát nem értékelhette bizonyítékként (6. oldal utolsó bekezdése), a vélemény azonban egyebekben felhasználható volt. E körben a következő oldal 1.

bekezdésében hivatkozott a családrajz, a saját, illetőleg a vádlott ebben elfoglalt helyének meghatározása hozható fel példaként.

Ugyancsak helytállóan történt a közvetett tanúk vallomásainak bizonyítékkénti értékelése, akiknek külön-külön nyilatkozott a sértett, mindhármuknak lényegében egyformán elmondva a történeteket. Az előbbiekhöz képest inkább a vádlott szavahihetőségének megcáfolására volt alkalmas a poligráfos vizsgálat eredménye. A másodfokú bíróság az ítélet ezzel kapcsolatos megállapításával is egyetértett (7. oldal utolsó - 8. oldal 1. bekezdés).

A másodfokú bíróság a nemi erkölcs elleni bűncselekmény tekintetében nem értett egyet az elsőfokú bíróság által alkalmazott minősítéssel. A Fővárosi Törvényszék ezzel kapcsolatosan kifejtette, hogy önmagában a 12 éves gyerek által használt „megerőszakolt” szóból kétséget kizáróan nem volt megállapítható, hogy ténylegesen fizikai, akaratot megtörő erőszak érte volna a sértettet. Ezzel szemben az irányadó tényállásból az következik, hogy ha ilyen erőszak nem is, az élet, testi épség ellen irányuló közvetlen fenyegetés megvalósult a sértettel szemben.

A vádlott által kifejtett bántalmazások már önmagukban megvalósították a kiskorú veszélyeztetése büntetést, melynek folytán a sértett oly mértékben alávetett helyzetbe került, hogy a vádlottnak elég volt csupán „ránéznie”, s már félt tőle. Ennek a vádlott is tudatában volt, mert azt a helyzetet ő alakította ki. Ilyen körülmények között maga is felismerte, hogy a több alkalommal megvalósított szexuális közeledésekor a sértett ezért nem mert ellenkezni, kiabálni. Ahogyan arra a BH 2013.295. számú eseti döntés rámutat, az erőszaknak - jelen esetben a fenyegetésnek - *„nem feltétlenül eleve leküzdhetetlennek, hanem a sértett komoly ellenállásának leküzdésére kell alkalmasnak lenni. A cselekmény tényállásszerűségét és a sértett ellenállásának komolyságát nem zárja ki, ha a sértett azért nem védekezik, vagy azért hagy fel a védekezéssel, mert a helyzetét reménytelennek látja”.*

Ugyancsak megállapíthatónak látta ilyen esetben az erőszak bekövetkeztét a BH 1997.568. számú jogeset, mely kimondja, hogy *„fenyegetésen nem csak az ellenállásra képtelenséget eredményező, hanem az olyan pszichés ráhatást kell érteni, amely - a sértett szempontjából megítélve - benne komoly félelem kiváltására objektíve alkalmas”.*

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a vádlott cselekménye az elkövetés idején hatályos Btk. 198. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a), b) pontjaira figyelemmel a (3) bekezdés szerint minősülő szemérem elleni erőszak büntetést valósította meg. A vádlott ugyanis olyan tizenkettedik életévét be nem töltött személlyel szemben alkalmazott élet, vagy testi épség ellen irányuló közvetlen fenyegetést, aki a nevelése, felügyelete, gondozása alatt állt.

Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a vádlott előbbi cselekményére, valamint a tényállásban helyesen rögzített, illetve a másodfokú bíróság által kiegészített a kisgyermek sértett bántalmazásában megnyilvánuló magatartására figyelemmel a vádlott bűnösségét az elsőfokú ítélet meghozatalakor a Btk. 195. § (1) bekezdésébe ütköző kiskorú veszélyeztetésének büntetében is megállapította. Figyelemmel arra, hogy a vádlott e bűncselekményt a sértettet bántalmazásával is kifejtette, a kétszeres értékelés tilalma alá esne, e cselekmény testi sértés kísérleteként történő értékelése [Btk. 170. § (1), (3) bekezdés II. fordulat]. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a kiskorú veszélyeztetése és a kiskorúnak az egyébként külsérelmi nyomot nem okozó testi sértése látszólagos alaki halmazat, mivel a kiskorú veszélyeztetésének elkövetési magatartását ez esetben másképp el sem lehet követni. A sértett sérelmére elkövetett testi sértéses cselekmény tekintetében ezért a másodfokú bíróság mellőzte felmentő rendelkezés alkalmazását.

Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor az előbbi gyermekkel szemben kifejtett bántalmazást nem csak végignéző, hanem erre figyelemmel ugyancsak félelemben élő Tanú 3. sérelmére is megállapította a Btk. 195. § (1) bekezdésébe ütköző kiskorú veszélyeztetésének büntetét.

A tanú 1. sérelmére elkövetett cselekménynél helyesen hivatkozott arra az elsőfokú bíróság, hogy a sértett és más mentességi joggal élő tanú vallomásának kiesése folytán nem állapítható meg, hogy a vádlott által kifejtett bántalmazás alkalmas volt-e egyáltalán 8 napon belüli sérülés okozására. Orvosi dokumentáció hiányában, csupán szakértői véleményre alapozottan erre valóban nem vonható kétséget kizáró következtetés (elsőfokú ítélet 9. oldal második bekezdés közepe). Az sem állapítható meg, hogy mikor és mi módon bántalmazta e sértettet a vádlott. Az elkövetés bizonytalan időpontjára figyelemmel így még az sem vizsgálható, hogy a vádlott ezzel kapcsolatos cselekménye nem évült-e el. Tekintettel arra, hogy sem az elsőfokú bíróság által hivatkozott körülményt, sem pedig az elkövetés idejét nem lehetett bizonyítani, helytállóan alkalmazott felmentő rendelkezést tanú 1. ellen elkövetett cselekményre vonatkozóan [Btk. 170. § (1), (2) bekezdés] az elsőfokú bíróság.

Mind a cselekmény minősítése, mind a büntetés kiszabása körében nem hagyható figyelmen kívül, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének meghozatalát követően, 2013. július 1. napján lépett hatályba a 2012. év C. törvény, melyre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla mindkét Btk. 2. §-a alapján vizsgálta, hogy az elkövetéskor vagy az elbíráláskor hatályos anyagi jogszabályokat kell-e alkalmazni? A főszabály szerint a bűncselekményt az elkövetés idején hatályban lévő törvény szerint kell elbírálni, ha viszont a cselekmény az elbíráláskor hatályban lévő új büntető törvény szerint nem bűncselekmény vagy enyhébben bírálendő el, akkor az új törvényt kell alkalmazni.

A vádlottnak a nemi élet szabadsága és nemi erkölcs ellen elkövetett cselekménye a 2012. évi C. törvény 197. § (1) bekezdés a) pontja, a (3) bekezdés b) pontja és a (4) bekezdés a) pontja szerint minősülő, öt évtől tizenöt évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő szexuális erőszak büntettének; a gyermekek érdekét sértő család elleni bűncselekménye 2 rb. a Btk. 208. § (1) bekezdésébe ütköző és a szerint minősülő, egy évtől öt évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő kiskorú veszélyeztetése büntettének minősül. Valamennyi büntetőjogi felelősséget megállapító ítélet büntetési tételében a korábbihoz képest nem következett be változás az új törvény hatálybalépését követően.

Nem hagyható ugyanakkor figyelmen kívül a Kúria 4/2013. (X.14.) BK véleményének következő megállapítása: *„Határozott tartamú szabadságvesztés esetében a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének legkorábbi, törvény erejénél fogva kötelező időpontjára vonatkozó rendelkezés a 2012. évi C. törvény (Btk.) 2. § (1) - (2) bekezdése szerinti elbírálás fogalmába tartozik. Megváltozása alapot ad - enyhébb elbírálás címén - a módosító törvény alkalmazására.”*

Kétség kívül a büntetés kiszabásánál az elsőfokú bíróság helyesen hivatkozott arra, hogy a cselekmény elkövetésének idején még nem volt hatályban a középértéket előíró törvényes rendelkezés. E szabály szigorúbb az elkövetés idején hatályos Btk.-hoz képest. A későbbiekben írt enyhítő körülményekre figyelemmel azonban a másodfokú bíróság nem látta okát ehhez igazodóan kiszabni a vádlottal szemben a büntetést. Erre tekintettel a vádlott cselekményét az elbíráláskor hatályos Büntető törvénykönyv rendelkezésének megfelelően bírálta el a vádlott bűnösségét 2012. évi C. törvény 197. § (1) bekezdés a), (3) bekezdés b), (4) bekezdés a) pontja szerinti szexuális erőszak büntettének és 2 rb a Btk. 208. § (1) bekezdésébe ütköző kiskorú veszélyeztetése büntettének minősítette.

A minősítés megváltozása kihatott az elsőfokú bíróság felmentő rendelkezéseire is. Ennek megfelelően a tanú 1. sérelmére elkövetett cselekmény esetében az új Btk.164. § (1) bekezdésébe ütköző (2) bekezdés szerint minősülő folytatólagosan elkövetett testi sértés büntette kísérlete alól tekintette felmentettnek a vádlottat, míg a sértett sérelmére elkövetett hasonló cselekménynél a 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (4) bekezdés b) pontja szerint minősülő folytatólagosan elkövetett testi sértés büntette miatti felmentő rendelkezést mellőzte.

A büntetés kiszabása során az elsőfokú bíróság részben helyesen tárta fel az irányadó súlyosító és enyhítő körülményeket. További enyhítő körülményként vette figyelembe a másodfokú bíróság a vádlott kiskorú veszélyeztetése tekintetében a bűncselekmény elkövetését megbánó, beismerő vallomását, továbbá az elsőfokú ítélet meghozatala óta eltelt további egy év időmúlást. Az enyhítő körülmények számbeli és azok súlyának nyomatékosabb értékelésével a büntetlen előéletű vádlottal szemben nincs ok a középérték alkalmazására [Btk. 80. § (2) bekezdés],

a halmazati büntetés kiszabására a Btk. 81. § (1) - (2) bekezdésében írtak az irányadók. Erre tekintettel az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés lényeges súlyosítása, ám annak enyhítése sem indokolt. Ezért az elsőfokú bíróság által alkalmazott fő és mellékbüntetést a másodfokú bíróság nem változtatta meg.

A helyes időtartamban meghatározott szabadságvesztést a Btk. 37. § (3) bekezdés ad) pontja alapján kell fegyházban végrehajtani, a közügyektől eltiltás alkalmazása a Btk. 61 - 62. §-án alapul. A jogszabályváltozás folytán az előbb írtak szerint változott a feltételes szabadságra bocsátásának időpontja. Ennek legkorábbi ideje a Btk. 38. § (2) bekezdés a) pontja értelmében a szabadságvesztés kétharmad részének a kitöltését követő napon nyílik meg.

Az elsőfokú bíróság előbbi rendelkezéseit a Fővárosi Ítéltábla a Be. 372. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg az ítéletet az egyéb törvényes részében a Btk. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta. A vádlott beadványában írt szülői felügyeleti joggal kapcsolatban az elsőfokú ítélet semmilyen rendelkezést nem tartalmaz, így annak visszaállítására sincs mód a jelen eljárásban. Az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetése óta a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt a Btk. 92. § (1) bekezdése alapján beszámította a kiszabott szabadságvesztésbe.

Budapest, 2014. év január hó 29. napján

**Dr. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke.
Hrabovszki Zoltán s.k.
előadó bíró. Sebe Mária
s.k. bíró**

A Fővárosi Törvényszék 31.B.1712/2010/48. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 3.Bf.107/2013/8. számú ítéletében írt változtatással **2014. január 29.** napján jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2014. év január hó 29. napján

**Dr. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke**

A kiadmány hitelül: